

BRILJANTE MISLUKKINGEN

TEKST: RINSKE BIJL

FOTO'S: FRANK RUITER,

CATHELIJNE BERGHOUWER

ILLUSTRATIES: ZSUZSANNA ILIJIN

SEADA NOURHUSSEN
Afrika-correspondent Trouw

GERHARD SCHUIL
Programmacoördinator Impulsis

SARA KINSBERGEN
Onderzoeker CIDIN

De jury

Wie durft er met de billen bloot? In het vorige nummer deed Mirjam Vossen een oproep aan de lezers om openlijk over fouten en problemen te communiceren. P! schreef hierop een verhalenwedstrijd uit. De hoofdprijs: een training naar keuze t.w.v. 2500 euro.

1^e
prijs

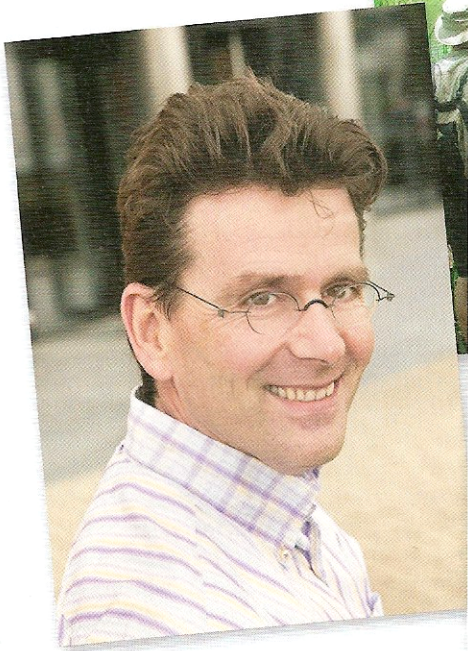
Een dag nadat P! bij de abonnees in de bus was gevallen, kwam de eerste inzending voor de wedstrijd al binnen. Daarna bleef het stil. Zo stil, dat we ons op een gegeven moment afvroegen of deze verhalenwedstrijd zélf niet een briljante mislukking zou worden. Koepelorganisatie Partin reageerde met een kritische brief. 'Fouten worden overal gemaakt,' schreef Annie Manders, 'en het zou bijzonder jammer zijn als betrokkenen daar geen lering uit trekken. Wij vinden echter niet dat het particulier initiatief voorop hoeft te lopen bij het breed etaleren van eigen fouten in de openbaarheid.' Partin raadde haar achterban daarom af om aan de wedstrijd mee te doen. Uiteindelijk ontving de redactie toch nog twaalf inzendingen.

De jury geeft de eerste prijs aan Ruud Leijtens voor zijn verhaal over een project in Burkina Faso. Kort maar krachtig schetst hij hoe de beoogde steun, ondanks alle voorbereidingen, bij aankomst overbodig blijkt te zijn. De lokale bevolking kan het project zelf prima dragen. 'De schrijver komt hier tot

misschien wel de moeilijkste beslissing die een actieve wereldburger kan maken: niet interveniëren, niet ondersteunen', zegt Sara Kinsbergen. Gerhard Schuil vindt het verhaal stilistisch erg sterk: 'Negen keer begint de zin met "wij", en nadat de tiende zin met "zij" begint, is de conclusie meteen daar.'

Over de tweede prijswinnaar werd de jury het minder makkelijk eens. Twee verhalen scoorden even hoog, en de jury besloot beide daarom een gedeelde tweede prijs toe te kennen. Pieter Rop en Gerard van Heusden mogen allebei vier trainingen naar keuze volgen uit het trainingsprogramma van Wilde Ganzen.

Het verhaal van Van Heusden geeft de lezer op een eerlijke manier een inblik in de twijfels van een projectbeheerder in het Westen, stelt Seada Nourhussen. 'Dit verhaal maakt duidelijk hoe lastig het is om een project op afstand te begeleiden, om zaken uit handen te geven en vertrouwen te hebben in de managers ter plekke.' Sara Kinsbergen noemt het een interessante reflectie op de rol van het particulier initiatief. 'De vraag: "Wat is

GERARD VAN HEUSDEN (41)

Organisatie: Ghana Verkeersbureau
WWW.GHANA-VERKEERSBUREAU.NL

De verstandigste zijn?

'Dank voor jullie inzet...' Na drie herinner-mailtjes hebben we eindelijk weer een antwoord van de Ghana Tourist Board. Maanden zijn we al bezig om de logistiek te regelen voor een Belgische tv-ploeg. Die wil Ghana toeristisch groots in de spotlight zetten, maar ook deze mail vanuit Ghana is een beleefde variatie op 'we zijn er mee bezig'. Zucht! Als het om actie gaat geven onze projectpartners in hoofdstad Accra niet thuis.

We worstelen met onze relatie met 'Accra'. Al twee jaar kiezen we ervoor de 'verstandigste' te zijn. Omdat meer toeristen naar het platteland letterlijk broodnodig is, lopen we steeds de gaten dicht. Omwille van een dertigtal arme dorpsgemeenschappen doen we het werk (toerismepromotie) dat eigenlijk belegd is bij fors gesubsidieerde officiële instituties. Omwille van een doelgroep die wil werken voor zijn geld, accepteren we al twee jaar dat goed betaalde ambtenaren in gebreke blijven.

In Accra overheersen namelijk mooie woorden voor pers en donoren. Meer hoeft ook niet. Accra lijkt gewend dat problemen vanzelf overgaan en zo niet: de pijn wordt toch niet in de stad, maar op het platteland gevoeld. Uiteindelijk is er altijd wel iets of iemand die dit ontwikkelingsvraagstuk adopteert. Wij bijvoorbeeld.

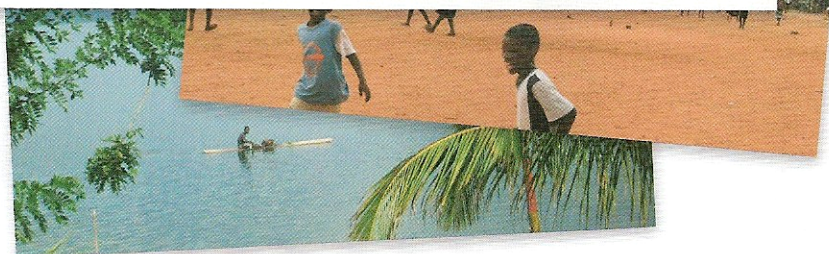
Maar zijn wij wel verstandig bezig als we bij uitblijvende actie toch de ontstane rommel opruimen? Zijn we niet mede schuldig aan de gewenning aan vanzelfsprekende hulp? Moeten we meer investeren in de inbedding op nationaal niveau? Of kunnen we beter gewoon stoppen met het betrekken van Accra? Zou Accra wél haar verantwoordelijkheid nemen als we ons tempo en ambitieniveau zouden verlagen? We zijn er na twee jaar nog niet uit.

En wat betreft die Belgische tv-reportage: het geduld van de filmploeg is op, maar wij hebben een alternatieve financiering uitgewerkt. We zouden de logistiek dan helemaal zelf regelen. Zullen we dan nog één keer de verstandigste zijn?

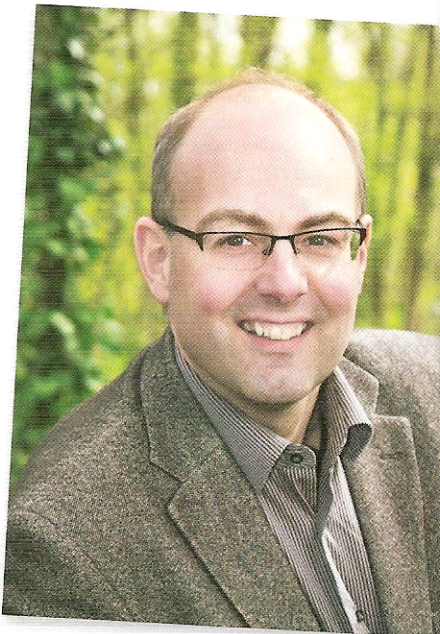
wijsheid?" is niet eenvoudig, misschien zelfs helemaal niet te beantwoorden. Maar het stellen van die vraag is cruciaal en in de waan van alledag gaat men hier nog wel eens aan voorbij', meent zij.

Over het verhaal van Pieter Rop zegt Gerhard Schuil: 'Het starten van een project vergt enthousiasme en doorzettingsvermogen. Het stoppen met een project vergt moed.' Dit verhaal biedt de lezer in een soortgelijke situatie een goed voorbeeld van hoe je zo iets aan kunt pakken, vindt hij. Seada Nourhussen is vooral onder de indruk van de beeldtaal in dit verhaal. 'Je ziet die drie medewerkers letterlijk voor je: de diploma's aan de wand, met gestreken overhemden zitten ze elke dag in hun kantoor achter hun gloednieuwe pc's te surfen over het net. Ze voelen zich de koning te rijk.' De afloop noemt zij even zuur als leerzaam.

De jury en de redactie bedanken alle inzenders voor hun openhartigheid en lef om hun fouten en mislukkingen te delen. Op de achterpagina en de pagina's hiernaast zijn de drie winnende verhalen te lezen.

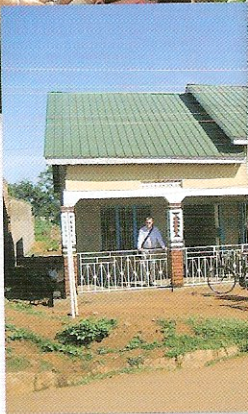
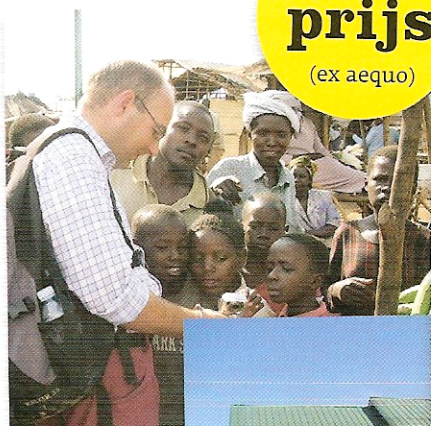
BRILJANTE MISLUKKINGEN

PIETER ROP (40)

Organisatie: Stichting Relaid

**2^e
prijs**
(ex aequo)

Niet zeuren, maar gireren

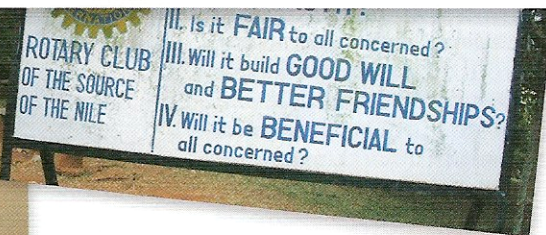
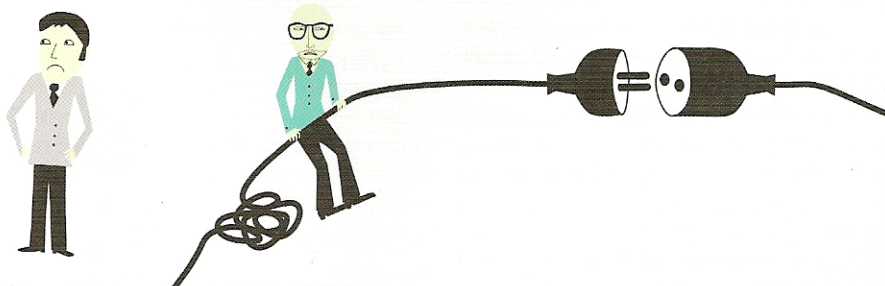
Tja, daar zitten we dan, drie zakenvrienden bij elkaar. Weer geen kwartaalrapportage ontvangen uit Uganda. Het afgelopen jaar al veel gebeld en gemaïld met onze projectleider daar. Resultaat? Een half A4-tje met informatie waar we weinig mee kunnen. Ons vertrouwen neemt af, ons wantrouwen groeit. Zou het project nog wel bestaan? Voeren de drie Ugandese medewerkers überhaupt wat uit of zitten ze alleen maar in het kantoor wat we voor ze gehuurd hebben achter hun mooie pc's met internet?

Aan de kwaliteiten van de mensen kan het niet liggen, volgens de cv's die we ontvangen hebben. Managementervaring van de projectleider, een Master of Business Administration-diploma van de microkrediet-medewerker die bovendien lid is van de gemeenteraad, en zes jaar boekhoudervaring bij een andere microfinancieringsorganisatie van onze financiële vrouw. Drie aardige mensen waar we een week mee opgetrokken hebben en die zeer betrouwbaar overkomen. Ze zijn alledrie christen, net als wij, dus dat geeft ook nog een spirituele band.

Zo moeilijk kan dat toch niet zijn om een project in Uganda te laten draaien? We hebben alledrie veel lastige projecten gedraaid in Nederland, en dan zou dit project niet succesvol kunnen zijn?

We vragen her en der advies aan mensen die een paar jaar in Afrika gewoond en gewerkt hebben, bellen met medewerkers van ontwikkelingsorganisaties, lezen het boekje EHBO van Mirjam Vossen. We ontdekken onze beginnersfout: onvoldoende lokaal commitment. Onze medewerkers gedragen zich als ambtenaren en zien ons als financiers die niet moeten zeuren, maar moeten gireren.

We huren een bevriende Ugandese consultant in om het project door te lichten. Zijn rapport is genadeloos: een kansloze missie om dit project weer draaiend te krijgen. Een week later zijn we sterk en trekken de stekker uit het project. Het gevoel van falen en teleurstelling blijft.

SALUT

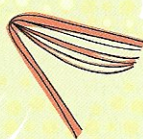

Een beetje wijzer en bescheidener

Onze voorbereiding

Wij hebben, in de voorbereiding op ons vertrek, onszelf geïnformeerd bij ICCO en de regionale partner (*bezoek, telefoon, mail, website*). Wij hebben contact met de projectleiding in Burkina Faso opgenomen (*telefoon, mail*). Wij hebben ons verdiept in leven, werken en cultuur van Burkina Faso (*veel lezen*). Wij hebben onszelf in Nederland geïnformeerd over het krachtenspel tussen ngo's en overheden. Wij hebben Franse les genomen en zijn naar Frankrijk op vakantie gegaan om ons Frans op te halen en bij te spijkeren. Wij hebben presentaties voorbereid op het gebied van opvoeding en leidinggeven. Wij hebben altijd veel gereisd in West-Afrika.

Aangekomen

Ter plekke waren wij onder de indruk van hetgeen binnen het schoolproject door Burkinезen wordt gepresteerd. Wij voelden ons welkom, maar ook overbodig. Zij konden heel goed de eigen kano voortpeddelen. Wij hebben besloten hen succes te wensen en rond te reizen.

Teleurgesteld?

Nee, wel een beetje wijzer en bescheidener geworden.

WWW.STICHTINGWOL.COM

HET WINNENDE VERHAAL

Wie durft er met de billen bloot, vroeg P! in maart aan haar lezers. Twaalf mensen stuurden een verhaal over hun 'briljante mislukking' in. Met het verhaal 'Een beetje wijzer en bescheidener' werd Ruud Leijtens de winnaar van de P! verhalenwedstrijd. Lees ook de andere winnende verhalen op pagina 14-16.

de
winnaar:
Ruud Leijtens (61)
Stichting WOL

